

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องความเข้าใจคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยคลังที่เสนอไว้ในบทที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำมาอภิปรายดังนี้

1. ความยากง่ายของแบบทดสอบจริงที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ พบว่าเป็นแบบทดสอบค่อนข้างง่าย คือมีระดับความยากเฉลี่ยเท่ากับ .85 .78 .91 และ .87 สำหรับแบบทดสอบฉบับที่ 1 ถึง 4 ตามลำดับ เมื่อรวมทั้ง 4 ฉบับ มีระดับความยากเฉลี่ยเท่ากับ .85 แบบทดสอบนี้ค่อนข้างง่ายเนื่องจาก แบบทดสอบที่สร้างขึ้นนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะใช้วัดความสามารถในการเข้าใจคำของเด็กที่เริ่มเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อที่จะสำรวจว่าเด็กเหล่านั้น มีความเข้าใจคำต่าง ๆ ที่ปรากฏในแบบเรียนของชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มากน้อยแค่ไหน มีคำประเภทไวยากรณ์ที่เด็กไม่เข้าใจ เพื่อที่ครูจะได้ออกกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสม แต่ไม่ได้มีจุดมุ่งหมายที่จะใช้จำแนกความสามารถของเด็ก ดังนั้น การพิจารณาคัดเลือกข้อทดสอบจากการทดลองใช้แบบทดสอบ ผู้วิจัยจะคัดข้อสอบที่นักเรียนทำถูกร้อยละ 99 ขึ้นไปออกเท่านั้น ส่วนข้ออื่น ๆ แมวว่าจะง่ายมาก แต่ก็ยังมีนักเรียนบางคนไม่เข้าใจคำเหล่านั้น ซึ่งผู้วิจัยถือว่าคำทุกคำมีความสำคัญ ครูจะต้องให้ความสนใจว่ามีคำไวยากรณ์ที่นักเรียนยังไม่เข้าใจ

อีกประการหนึ่งที่พบว่าข้อสอบง่าย อาจจะเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ทำแบบสอบนี้เป็นกลุ่มประชากรที่เฉพาะเจาะจง นักเรียนที่เป็นกลุ่มประชากรเป็นนักเรียนที่ได้รับการคัดเลือกจากทางโรงเรียนมาแล้วว่า เป็นเด็กที่มีความพร้อมในด้านกาเรียน และเมื่อพิจารณาความสามารถในการเข้าใจคำของนักเรียนพบว่านักเรียนกลุ่มนี้มีความสามารถในการเข้าใจคำสูงมาก คือมีคะแนนเฉลี่ยถึง 106.12 จากคะแนนเต็ม 125

คะแนน ดังนั้นจึงเป็นผลให้ระดับความยากเฉลี่ยของแบบทดสอบสูงด้วย

2. ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้ ของแบบทดสอบคำนวณจากสูตรคูเคอร์ ริชาร์ดสัน 20 (Kuder Richardson 20) พบว่า แบบทดสอบมีความเชื่อถือได้พอควร คือมีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ .52 .51 .63 และ .74 มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด 1.70 2.07 1.45 และ 1.64 สำหรับแบบทดสอบ ฉบับที่ 1 ฉบับที่ 2 ฉบับที่ 3 และฉบับที่ 4 ตามลำดับ เมื่อรวมแบบทดสอบทั้ง 4 ฉบับ มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ .84 และมีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเท่ากับ 3.42

ความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบ หมายถึง ความคงที่ในการวัด นั่นคือความถูกต้องของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบ ค่าความเชื่อถือได้สามารถแสดงได้ใน 2 ทาง คือ จากค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้ หรือจากค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเชื่อถือได้จะมีพิสัยจาก 0 ถึง 1 ซึ่งถ้ามีค่าสูงแสดงว่าแบบทดสอบฉบับนี้มีความเชื่อถือได้สูง ในอีกทางหนึ่ง ถ้ามีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดน้อย แสดงว่าคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบฉบับนั้นมีความถูกต้องมาก และเชื่อถือได้สูง เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น พบว่ามีพิสัยจาก .51 ถึง .74 ซึ่งไม่สูงเท่าที่ควร ทั้งนี้เนื่องจากแบบทดสอบทั้ง 4 ฉบับเป็นข้อสอบที่ง่ายและระดับความยากง่ายมีผลต่อความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบ ข้อสอบที่ยากมากหรือง่ายมาก จะทำให้ค่าความเชื่อถือได้ต่ำ¹ นอกจากนั้นค่าความเชื่อถือได้ยังขึ้นอยู่กับกลุ่มตัวอย่างผู้รับการทดสอบ คือขึ้นอยู่กับพิสัยของความแตกต่างระหว่างคนในกลุ่ม ถ้าสมาชิกทุกคนในกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกันสูง จะทำให้ค่าความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สมาชิกมีความสามารถใกล้เคียงกัน² ดังนั้นเมื่อ

¹Robert L. Ebel, Measuring Educational Achievement (Englewood Cliffs, N. J. : Prentice - Hall, 1965), p. 339.

²Ibid.

พิจารณาจากตัวอย่างที่ผู้วิจัยให้ทำข้อสอบเป็นนักเรียนจากโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์เท่านั้น และนักเรียนเหล่านี้ผ่านการสอบคัดเลือกของโรงเรียนมาแล้ว
นักเรียนจึงมีความสามารถใกล้เคียงกัน และเมื่อพิจารณาคะแนนที่นักเรียนทำได้ในแต่ละ
แบบทดสอบ ก็พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถใกล้เคียงกัน คือ ในแบบทดสอบ
ฉบับที่ 1 คะแนนเต็ม 30 คะแนน มีพิสัยของคะแนนจาก 10 ถึง 29 ฉบับที่ 2 คะแนน
เต็ม 35 คะแนน มีพิสัยของคะแนนจาก 17 ถึง 33 ฉบับที่ 3 คะแนนเต็ม 30 คะแนน
มีพิสัยของคะแนนจาก 13 ถึง 30 และฉบับที่ 4 คะแนนเต็ม 30 คะแนน มีพิสัยของ
คะแนนจาก 12 ถึง 30 ส่วนการกระจายของคะแนนเมื่อวัดจากส่วนเบี่ยงเบนมาตร-
ฐาน ก็พบว่าคะแนนมีการกระจายน้อย คือ มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.46
2.95 2.38 และ 3.21 สำหรับแบบทดสอบฉบับที่ 1 ถึง 4 ตามลำดับ

จากค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดพบว่า แบบทดสอบทั้ง 4 ฉบับ
มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดค่า คือ 1.70 2.07 1.45 และ 1.64
สำหรับแบบทดสอบฉบับที่ 1 ถึง 4 ตามลำดับ นั่นคือ มีโอกาส 2 ใน 3 (ร้อยละ 68)
ที่คะแนนของนักเรียนแต่ละคนจะคลาดเคลื่อนจากคะแนนจริง 1.70 2.07 1.45
และ 1.64 คะแนนในแบบทดสอบ ฉบับที่ 1 ถึง 4 ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นว่ามี ความ
คลาดเคลื่อนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แสดงว่าคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบมีความถูกต้อง
และเชื่อถือได้สูงพอควร

เมื่อรวมแบบทดสอบทั้ง 4 ฉบับเข้าด้วยกัน พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อ
ถือได้ .84 ซึ่งสูงกว่าแบบทดสอบทั้ง 4 ฉบับ เนื่องจากมีการกระจายของคะแนนมาก
ขึ้น และจำนวนข้อสอบมากขึ้น ส่วนค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัดเท่ากับ
3.42 นั่นคือ มีโอกาส 2 ใน 3 (ร้อยละ 68) ที่คะแนนของนักเรียนแต่ละคนจะคลาด
เคลื่อนจากคะแนนจริง 3.42 คะแนน ดังนั้นเมื่อพิจารณาารวมทั้ง 4 ฉบับแล้ว แบบทดสอบ
ความเข้าใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเชื่อถือได้ก็พอควร และคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบ
มีความถูกต้องและเชื่อถือได้

3. การศึกษาความสามารถในการเข้าใจคำของนักเรียนทั้งหมด พบว่าคะแนนเฉลี่ยที่กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทำได้เท่ากับ 106.12 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 8.55 คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างเด็กชายทำได้เท่ากับ 105.81 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.63 คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างเด็กหญิงเท่ากับ 106.45 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.46

เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยที่กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทำได้ จะเห็นว่าความสามารถในการเข้าใจคำของนักเรียนอยู่ในระดับสูงมาก (เมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนเต็มของแบบทดสอบ) การที่เด็กกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความสามารถในการเข้าใจคำสูงเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้เป็นเด็กที่ผ่านการสอบคัดเลือกด้วยแบบทดสอบความพร้อมด้านการเรียนของโรงเรียนมาแล้ว และเด็กส่วนใหญ่มาจากสภาพครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง เฮิร์ลอค (Hurlock) กล่าวว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงจะมีพัฒนาการด้านภาษาดี ไม่ว่าจะเป็นการเข้าใจความหมายของคำ จำนวนคำที่เด็กใช้ การสร้างประโยค และความถูกต้องในการพูดทั้งการเปล่งเสียงการใช้ประโยคและใช้คำ เฮิร์ลอค ยังกล่าวต่อไปอีกว่า สภาพแวดล้อมเป็นสิ่งสำคัญที่จะส่งผลต่อพัฒนาการด้านภาษาของเด็ก คือ จำนวนหนังสือที่เด็กได้พบเห็น โอกาสที่จะได้มีของเล่น ซึ่งเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง ก็มีโอกาสดังกล่าวนี้เพียงพอ และสภาพแวดล้อมที่สำคัญยิ่งก็คือ จำนวนชั่วโมงที่เด็กได้อ่านหรือฟังเรื่องราวต่าง ๆ จำนวนผู้ใหญ่ที่มาติดต่อกับเด็ก และจำนวนเพื่อนเล่นของเด็ก เด็กที่มีโอกาสได้ติดต่อกับผู้ใหญ่ มีโอกาสที่จะพัฒนาภาษาได้ดีกว่าเด็กที่ถูกปล่อยไว้ตามลำพังกับเพื่อน ๆ เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง จะมีโอกาสติดต่อกับผู้ใหญ่มากโดยเฉพาะกับแม่ ทั้งนี้เพราะแม่มีเวลาที่จะอยู่ใกล้ชิดลูก และมองเห็นความสำคัญของภาษาว่าเป็นเครื่องสะท้อนให้เห็นถึงฐานะทางสังคมของบ้าน และการฝึกฝนที่เด็กได้รับ และยังมีคามหมายเลยไปถึงความสำเร็จในชีวิต ดังนั้นแม่จะพยายามส่งเสริม และกระตุ้นให้เด็กได้เรียนรู้ความ

หมายของคำและออกเสียงคำใหม่ ๆ อยู่เสมอ¹

* ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเท่ากับ 8.55 จะเห็นว่า ประมาณ 2 ใน 3 (ร้อยละ 68) ของจำนวนเด็กทั้งหมด ทำคะแนนได้อยู่ระหว่าง 98 คะแนน ถึง 115 คะแนน แสดงว่า นักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความสามารถในการเข้าใจคำไม่ค่อยแตกต่างกันมากนัก

จากการศึกษาข้อสอบแต่ละข้อว่า นักเรียนทั้งหมดมีความเข้าใจมากน้อยเพียงไร ปรากฏว่า คำที่นำมาทดสอบความเข้าใจของนักเรียนทั้งหมด 125 คำนั้น คำที่นักเรียนให้ความหมายได้ถูกต้องมากที่สุด คือ คำ "รองเท้าน้ำ" และ "พาย" ซึ่งนักเรียนตอบถูกทุกคน ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่า คำว่า "รองเท้าน้ำ" นั้นเด็กจะรู้จักและเข้าใจความหมายเป็นอย่างดีมาตั้งแต่เริ่มพูด เพราะเป็นสิ่งที่เด็กต้องใช้อยู่เสมอ เฮิร์ลอค (Hurlock) กล่าวว่า คำแรกที่เด็กใช้จะเป็นคำนามซึ่งเขาใช้เรียกบุคคลหรือสิ่งของที่อยู่วัดล้อมตัวเขา² ส่วนคำว่า "พาย" นั้น การที่เด็กเข้าใจถูกต้อง อาจจะเป็นเนื่องจากว่าเป็นคำกริยาที่ใช้เฉพาะกับเรือ เมื่อเด็กพบเรือ ก็รู้ว่าจะต้องใช้ คำว่า "พาย" นอกจากนั้นคำอื่น ๆ ที่พบว่านักเรียนให้ความหมายได้ถูกต้องมาก เช่น หม่าป่า ปวด ดวงดาว กระจาย ดิน ลูกบอล คำเหล่านี้เป็นคำที่เด็กใช้และพบเห็นอยู่เสมอ

ส่วนคำที่นักเรียนให้ความหมายได้ถูกต้องน้อยที่สุด คือ คำ "ระบาย" คำนี้ นักเรียนได้ยินและใช้บ่อย ๆ เนื่องจากนักเรียนทำกิจกรรมเกี่ยวกับการวาดรูปและระบายสีรูปอยู่เสมอ แม้ว่านักเรียนจะใช้บ่อย ๆ แต่อาจจะไม่เข้าใจความหมายที่แท้จริงได้ นักเรียนยังมีความสับสนระหว่างความหมายของคำว่า "ระบาย" กับ "ทา" นักเรียนเลือกข้อที่มีความหมายว่า "ทา" ี่เป็นส่วนใหญ่ นอกจากนั้น คำอื่น ๆ ที่นักเรียนส่วนใหญ่

¹Hurlock, Child Psychology, 4th ed., p. 232.

²Ibid., p. 225.

ยังมีความเข้าใจไม่ถูกต้อง เช่น

"รวงข้าว" คำนี้มีความหมายค่อนข้างเฉพาะเจาะจง เด็กไม่ค่อยมีโอกาสได้พบเห็น เด็กจะคุ้นเคยกับเมล็ดข้าวมากกว่า ดังนั้นนักเรียนจึงเลือกตอบข้อซึ่งมีความหมายว่า "เมล็ดข้าว" เป็นส่วนมาก

"ไหว้" นักเรียนได้ยินและใช้คำนี้อยู่เสมอ แต่ยังไม่เข้าใจความหมายที่พอ นักเรียนส่วนใหญ่เข้าใจสับสนกับคำว่า "กราบ"

"คือ" และ "ชาย" นักเรียนมีความเข้าใจคำนี้น้อย เนื่องจากเป็นคำที่เป็นนามธรรม เด็กจะต้องอาศัยความคิดรวบยอดในเชิงนามธรรม จึงจะสามารถเข้าใจความหมายของคำได้ แต่เด็กในวัยนี้ยังมีความคิดความเข้าใจในสิ่งที่เป็นรูปธรรม มีความคิดแบบมีเหตุผลบ้าง แต่ยังไม่สามารถเข้าใจความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนได้¹

เมื่อพิจารณาคำทั้งหมดที่นำมาทดสอบความเข้าใจ คำส่วนใหญ่เป็นคำที่ง่าย และนักเรียนส่วนใหญ่เข้าใจความหมายของคำได้ถูกต้อง แสดงว่าคำต่าง ๆ ที่ปรากฏในแบบเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นคำที่ง่ายและเหมาะสมกับเด็ก

4. ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างระดับความเข้าใจคำ กับความถี่ของคำที่ใช้ในแบบเรียน แสดงว่าคำที่อยู่ในระดับง่าย อาจจะเป็นคำที่มีความถี่สูงหรือต่ำก็ได้ ผลการวิจัยนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

การที่ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานว่า ระดับความเข้าใจคำมีความสัมพันธ์กับความถี่ของคำที่ใช้ในแบบเรียน คำที่อยู่ในระดับง่ายน่าจะเป็นคำที่มีความถี่ของการใช้คำนั้นในแบบเรียนสูง ก็เนื่องจากผู้วิจัยพิจารณาว่า คำที่มีความถี่สูง คือปรากฏบ่อย ๆ นักเรียนมี

¹John B. Carroll, Language and Thought (Englewood Cliffs, N. J.: Prentice - Hall, 1964), pp. 78 - 79.

โอกาสพบเห็นและเรียนรู้บ่อย ๆ น่าจะมีความเข้าใจคำนั้นสูง ส่วนคำที่มีความถี่ต่ำ เช่น คำที่ปรากฏเพียง 2 ครั้ง จากคำที่ปรากฏทั้งหมด 18,584 คำ นักเรียนมีโอกาสพบเห็น น้อยมาก จึงน่าจะมีความเข้าใจคำนั้นน้อย แต่จากผลการวิจัย ไม่ได้เป็นไปตามสมมติ ฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากว่ากลุ่มตัวอย่างที่ทำแบบทดสอบ มีความเข้าใจคำสูง ทำให้คำส่วนใหญ่อยู่ในระดับง่ายและคำเหล่านั้นมีระดับความถี่ใกล้เคียงกัน และมีความถี่ ซ้ำกันเป็นจำนวนมาก เช่น จากคำที่นำมาทดสอบ 125 คำ คำที่มีความถี่ 5 มีจำนวนถึง 23 คำ ดังนั้นเมื่อนำระดับความเข้าใจคำและความถี่ของคำมาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ จากผลต่างของค่าแห่งของคะแนน จึงพบว่ามีความถี่ และไม่มีนัยสำคัญ

เมื่อพิจารณาจากตาราง 23 ถึง 26 นั้น พบว่า คำที่มีความถี่ต่ำ เช่น รองเท้า พาย ลูกบอล หม่าป่า นักเรียนมีโอกาสพบเห็นคำเหล่านี้ในแบบเรียนน้อยมาก แต่ นักเรียนก็มีความเข้าใจคำเหล่านี้สูง อาจจะเนื่องจากคำเหล่านี้เป็นคำที่เด็กใช้กับสัตว์ และสิ่งของที่เด็กได้พบเห็นจากสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ อยู่เสมอ แต่เนื่องจากคำเหล่านี้มีความ สำคัญน้อย จึงปรากฏในแบบเรียนน้อย ในทางตรงกันข้ามคำบางคำที่มีความสำคัญมาก ปรากฏในแบบเรียนบ่อย ๆ แต่นักเรียนมีความเข้าใจคำเหล่านั้นน้อย เช่น นับ ซ้าย คือ เป็นต้น อาจจะเนื่องจากคำเหล่านี้เป็นนามธรรม นักเรียนต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจ ที่สูงกว่าคำที่เป็นรูปธรรม ในเด็กอายุน้อยจึงใช้คำที่เป็นนามธรรมได้น้อยกว่าคำที่เป็น รูปธรรม¹

โดยสรุปแล้ว ระดับความเข้าใจคำไม่มีความสัมพันธ์กับความถี่ของคำที่ใช้ใน แบบเรียน แต่น่าจะมีความสัมพันธ์กับสิ่งอื่น เช่น ความเป็นรูปธรรม หรือ นามธรรมของ คำมากกว่า เท่าที่ผู้วิจัยได้ค้นคว้าปรากฏว่ายังไม่มีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ ระหว่างระดับความเข้าใจคำกับความถี่ของคำมาก่อน

¹ สถาบันระหว่างชาติสำหรับการดูแลเด็ก, "พัฒนาการในการใช้ถ้อยคำ ของเด็ก," รายงานการวิจัย ฉบับที่ 1, หน้า 20.

5. การศึกษาความแตกต่างเกี่ยวกับความสามารถในการเข้าใจคำของเด็ก
พบว่า

ก. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความสามารถในการเข้าใจคำไม่
แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยพบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความ
สามารถในการเข้าใจคำพอ ๆ กัน คือ คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชายเท่ากับ 105.81
ของนักเรียนหญิงเท่ากับ 106.45 ซึ่งต่างกันเพียง 0.64 คะแนนเท่านั้น การวิจัยครั้งนี้
ตรงกับ การวิจัยของ โลบ (Loeb)¹ และสมิท (Smith)² ซึ่งอ้างโดยเทมปลิน (Templin)
ที่พบว่าคะแนนความเข้าใจคำของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่แตกต่างกัน และค้านกับผล
การวิจัยของแมคคาร์ธี (McCarthy)³ และสุชา จันทรเอม⁴ ที่พบว่านักเรียนหญิงมีความ
สามารถในการเข้าใจคำสูงกว่านักเรียนชาย

ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนหญิงมีความสามารถในการเข้าใจ
คำสูงกว่านักเรียนชาย เนื่องจากมีการศึกษาเป็นจำนวนมากพบว่านักเรียนหญิงมีแนวโน้ม
ที่จะมีความสามารถทางภาษาสูงกว่านักเรียนชาย ผลการวิจัยครั้งนี้จึงค้านกับสมมติฐานที่
ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจจะเนื่องจากว่า แบบทดสอบง่าย ค่าความยากของข้อสอบส่วนใหญ่เข้า

¹Loeb, "A Vocabulary Study of Fourth, Fifth and Sixth
grade children," Educational Dissertation, p. 604.

²Templin, Certain Language Skill in Children, Their
Development and Interrelationship, p. 108.

³McCarthy, "Some Possible explanation of Sex Difference in
Language Development and Disorders," Journal of Psychology, pp. 155-160.

⁴สุชา จันทรเอม, "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์ และความเข้าใจ
ใจการอ่านของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนประถมศึกษามหาวิทยาลัย
จังหวัดพระนคร," หน้า 60.

ใกล้ 1 ซึ่งข้อสอบประเภทนี้ไม่ได้ให้ความรู้อะไรเกี่ยวกับความแตกต่างของแต่ละบุคคล เนื่องจากข้อสอบแบบนี้ไม่ได้มีผลต่อความแปรปรวนของคะแนนแบบสอบ¹ และอีกประการหนึ่งอาจจะเนื่องจากนักเรียนที่ผู้วิจัยใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างนั้นได้รับการคัดเลือกอย่างมีกฎเกณฑ์จากทางโรงเรียน กล่าวคือ การคัดเลือกนักเรียนเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ได้คัดเลือกนักเรียนที่มีอายุสูงและอายุต่ำ จำนวนพอ ๆ กัน ในทั้ง 2 กลุ่มอายุ คัดเลือกทั้งนักเรียนเก่งและนักเรียนอ่อนปนกัน และให้มีจำนวนนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงพอ ๆ กันด้วย จากการที่กลุ่มประชากรมีลักษณะเฉพาะดังกล่าว จึงทำให้ความสามารถในการเข้าใจของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงไม่แตกต่างกัน

ข. นักเรียนในกลุ่มอายุสูงและนักเรียนในกลุ่มอายุต่ำ มีความสามารถในการเข้าใจคำไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยพบว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มอายุสูงเท่ากับ 106.92 และคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มอายุต่ำเท่ากับ 105.38 ซึ่งต่างกันเพียง 1.54 คะแนนเท่านั้น การวิจัยครั้งนี้ตรงกับ การวิจัยของสมิท (Smith) ที่อ้างโดยเทมปลิน (Templin)² ซึ่งพบว่า นักเรียนที่มีอายุมาก และนักเรียนที่มีอายุน้อย มีความเข้าใจความหมายของคำไม่แตกต่างกัน

ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า นักเรียนในกลุ่มอายุสูง มีความสามารถในการเข้าใจคำสูงกว่านักเรียนในกลุ่มอายุต่ำ เนื่องจากมีผลการศึกษาค้นคว้าดังที่กล่าวมาแล้วว่า นักเรียนจะมีความสามารถด้านถ้อยคำสูงขึ้นตามระดับอายุ ดังนั้นผลการวิจัยครั้งนี้ค้านกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจจะเนื่องจากว่า ข้อสอบที่ใช้ทดสอบนั้นง่าย จึงไม่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างบุคคลได้ตามที่กล่าวมาแล้วประการหนึ่ง และอีกประการ

¹แอน อนาสตาซี, การตรวจสอบเชิงจิตวิทยา, แปลโดย ประชุมสุข อาชาวอาวุธ และคนอื่น ๆ หน้า. 161 - 162.

²Templin, Certain Language Skill in Children, Their Development and Interrelationship, p. 108.

อาจจะเนื่องจากนักเรียนในระดัอายุสูงและระดัอายุต่ำมีจำนวนพอ ๆ กัน ในทั้ง 2 กลุ่มอายุก็มีทั้งนักเรียนเก่งและนักเรียนอ่อนปนกัน และจากผลการทดสอบความสามารถด้านการเรียนในวิชาภาษาไทย และคณิตศาสตร์ในสัปดาห์แรกที่เด็กเริ่มเข้าเรียน ก็พบว่านักเรียน 2 กลุ่มมีคะแนนเฉลี่ยพอ ๆ กัน ด้วยเหตุดังกล่าวจึงทำให้คะแนนความสามารถในการเข้าใจคำของนักเรียนในกลุ่มอายุสูงและกลุ่มอายุต่ำไม่แตกต่างกัน

ในการแบ่งช่วงอายุของเด็กกล่าวคือ เด็กในกลุ่มอายุต่ำซึ่งมีอายุระหว่าง 5 ขวบ 2 เดือน ถึง 5 ขวบ 11 เดือน ความชัษฐานของอายุเท่ากับ 5 ขวบ 8 เดือน กลุ่มอายุสูงซึ่งมีอายุระหว่าง 6 ขวบ ถึง 6 ขวบ 11 เดือน ความชัษฐานของอายุเท่ากับ 6 ขวบ 2 เดือน ดังนั้นเมื่อพิจารณาจากความชัษฐานของอายุ ทั้ง 2 กลุ่มจะมีอายุต่างกันเพียง 6 เดือน ซึ่งช่วงอายุดังกล่าวแตกต่างกันนอยมาก จึงนี้อาจจะเป็นสาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้คะแนนความสามารถในการเข้าใจคำของทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

6. เปรียบเทียบความสามารถในการเข้าใจคำของนักเรียนแต่ละห้องนั้นพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทั้ง 7 ห้อง มีความสามารถในการเข้าใจคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดั .01 และเมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของแต่ละห้องด้วยวิธีการของนิวแมน - คูลส์ (Newman - Keuls) แล้ว พบว่า

ก. นักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน คือ

นักเรียนห้อง 2, 3, 5, 6 และ 7 มีความสามารถสูงกว่าห้อง 4 และ 1

นักเรียนห้อง 7 มีความสามารถสูงกว่า ห้อง 2, 5 และ 6

ข. นักเรียนที่มีความสามารถไม่แตกต่างกัน คือ นักเรียนห้อง 1 กับ 4 ห้อง 2 กับ 3, 5 และ 6 ห้อง 3 กับ 5, 6 และ 7 และห้อง 5 กับ 6

ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานไว้ว่า ความสามารถในการเข้าใจคำของแต่ละห้องแตกต่างกัน เนื่องจากผู้วิจัยพิจารณาจากคะแนนที่ได้จากการทดสอบวิชาภาษาไทย และ

คณิตศาสตร์ในสปีคแรกทีเด็กเริ่มเรียนพบว่าคะแนนของนักเรียนในแต่ละห้องแตกต่างกัน และมีผลการวิจัยหลายเรื่องตามที่กล่าวมาแล้ว ยืนยันว่าความเข้าใจคำมีความสัมพันธ์กับความสามารถด้านการเรียนวิชาต่าง ๆ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ก็เป็นไปตามสมมติฐาน

เมื่อพิจารณาคำระดับอายุ นักเรียนในกลุ่มอายุสูง คือ ห้อง 7, 6, 5 และ 4 พบว่า นักเรียนห้อง 7 มีความสามารถสูงกว่าทุกห้อง และนักเรียนห้อง 6 กับห้อง 5 ก็มีความสามารถสูงกว่าห้อง 4 ส่วนนักเรียนห้อง 6 และห้อง 5 มีความสามารถพอ ๆ กัน แต่เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ย พบว่า นักเรียนห้อง 6 มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถสูงกว่าห้อง 5 ดังนั้นเมื่อเปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนแต่ละห้องในกลุ่มอายุสูง พบว่ามีความสามารถเรียงตามลำดับจากสูงไปต่ำ คือ ห้อง 7, 6, 5 และ 4 ซึ่งสอดคล้องกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบวิชาภาษาไทยและคณิตศาสตร์ที่พบว่านักเรียนห้องที่ได้คะแนนสูงสุดไปต่ำสุดคือนักเรียนห้อง 7, 6, 5 และ 4

ส่วนนักเรียนในกลุ่มอายุต่ำ คือห้อง 3, 2, และ 1 นั้นพบว่านักเรียนห้อง 3 และ 2 มีความสามารถในการเข้าใจคำสูงกว่าห้อง 1 นักเรียนห้อง 3 และห้อง 2 มีความสามารถพอ ๆ กัน แต่เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยพบว่า นักเรียนห้อง 3 มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถสูงกว่านักเรียนห้อง 2 ดังนั้นเมื่อเปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนแต่ละห้องในกลุ่มอายุต่ำ พบว่ามีความสามารถเรียงตามลำดับจากสูงไปต่ำ คือ นักเรียนห้อง 3, 2 และ 1 ซึ่งสอดคล้องกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบวิชาภาษาไทยและคณิตศาสตร์ที่พบว่านักเรียนห้องที่ได้คะแนนสูงสุดไปต่ำสุดคือนักเรียนห้อง 3, 2 และ 1

เมื่อพิจารณารวมทั้ง 7 ห้อง พบว่า นักเรียนห้อง 7 มีความสามารถสูงกว่านักเรียนทุกห้องยกเว้นนักเรียนห้อง 3 ซึ่งนักเรียนห้อง 7 และห้อง 3 เป็นนักเรียนที่มีความสามารถในการเข้าใจคำสูงสุดในกลุ่มอายุสูงและอายุต่ำตามลำดับ และนักเรียนห้อง 4 กับห้อง 1 ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีความสามารถในการเข้าใจคำต่ำที่สุดของทั้ง 2 กลุ่มอายุก็มีความสามารถไม่แตกต่างกัน ผลที่ได้ดังกล่าวนับสนับสนุนผลการวิจัยข้อ 5 ที่ว่า นักเรียนที่มีระดับอายุต่างกันมีความสามารถในการเข้าใจคำไม่แตกต่างกัน